

WWW.LANNOO.COM

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

Tekst: Laurien Vereecken
Inhoudelijke redactie: Lise Wouters, studio lizzie
Illustraties binnenwerk: Kaart Blanche
Illustratie cover: Malte Mueller, Gettyimages
Coverontwerp: Koen Surmont, windwaait.be
Zetwerk: KaaTigo BVBA

Als u opmerkingen of vragen hebt, dan kunt u contact opnemen met onze redactie: redactiefictie@lannoo.com.

© Laurien Vereecken, Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2023
D/2023/45/510 – NUR 300 – ISBN 978 94 0149 263 8

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Dit boek bevat links, hyperlinks of referenties naar sites die niet door Uitgeverij Lannoo NV worden beheerd. Wij zijn niet aansprakelijk voor de inhoud van de websites waarnaar verwezen wordt, noch voor de aanbiedingen, producten of diensten die erop worden vermeld.

SEX AND THE SHITTY

*We doen allemaal
gewoon ons best*

Laurien Vereecken

Lannoo

Enige gelijkenis met personen of zomers
berust op 77% toeval.

HET IS GEEN SEKSROMANNETJE

Ik kan toch beter krijgen dan Thomas, niet? Met zijn mottige snor en dat kleine ringetje in zijn linkeroor.

Hij staat voor mij, zijn handen losjes in zijn zakken, een heuptasje over zijn schouder. De gemengde geur van café, duur parfum en wax uit het kapsalon komt me tegemoet. Thomas is niet het soort kerel dat goedkope haarproducten uit de supermarkt gebruikt, maar hij doet wel graag alsof. Of beter nog: hij doet graag alsof zijn haar vanzelf zo valt. *I woke up like this*, en al dat. Je dacht toch niet dat alleen vrouwen dat deden?

Wanneer je hem ziet, is het niet helemaal duidelijk of hij een drugsdealer is – inclusief lichtblauwe Nokia 3310 – of gewoon een stedelijk *boyke* dat houdt van tweedehands-winkels en buitenlandse cinema. De lastigste beslissing die hij ooit in zijn leven nam: zou ik gouden of zilveren ringen dragen?

Ik sta voor hem in een rood, kanten niemendalletje. Mijn borsten zijn opgeduwd in de cups alsof ik een achttiende-eeuwse schone ben die haar portret laat schilderen. Hij laat zijn blik over mijn lijf glijden, zichtbaar onder de indruk van mijn uitgesproken uitdagende outfitje. De honger in zijn ogen verrast me.

‘Dit is wel een heel dramatische stijlwisseling sinds vorige keer.’ Zijn stem is schrapperig, alsof hij zo’n dominerend figuur

uit een seksromannetje is – wat op zich niet heel ver van de realiteit ligt op dit moment.

‘Beter of slechter dan het afgedragen T-shirt van vorige keer?’ vraag ik terwijl ik mijn handen naar zijn borst breng. Mijn vingers spelen met de rits van zijn retro Patagonia fleece.

‘Als ik het me goed herinner,’ zijn vingers rond mijn pols, hij zet een stapje naar voren, ‘was dat er eentje die je van mij gepikt had,’ zijn lippen aan mijn oor, zijn adem in mijn hals, ‘en was die van mijn lievelingsband.’

‘Beter of slechter dus?’ herhaal ik fluisterend.

Hij duwt me zachtjes de hotelkamer binnen, sluit de deur met een soepele beweging van zijn voet. Met zijn handen op mijn heupen pint hij me vast tegen de muur, mijn vingers verstrengelen zich achter zijn nek.

‘Beter.’ Zijn ogen branden in de mijne – voor hij ongegeneerd naar mijn borsten staart. ‘Al is dat wel een heel interessante groep,’ het oogcontact is terug, ‘en er zijn wel enkele nummers die je echt...’

Ik kus hem voor hij die zin kan afmaken. Thomas is makkelijk op te winden, maar wanneer hij nog maar dént aan de nieuwste ontdekking in garagepunk, kunnen zelfs tietten en negligés hem niet tegenhouden een heel betoog te starten. Hij is een onstuimige zoener, en ik hap naar adem wanneer hij zijn mond (inclusief tong) inzet om de bandjes van mijn babydoll van mijn schouders te doen glijden. Zijn handen zijn al lang ergens onder het rokje verdwenen. Ik grijp hem vast, trek hem dichterbij me toe. Zijn gespannen kruis schuurt tegen mijn vochtige slipje.

‘Jij maakt mij zo geil.’ Hij hijgt het ergens tussen schouder en sleutelbeen. Ik kreun in respons.

Met zijn hoofd in mijn nek onderzoek ik de hotelkamer die hij voor ons geboekt heeft. Ik was nét voor hem aangekomen, met juist genoeg marge om me snel om (uit) te kleden. Het grote, lage bed ziet er uitnodigend uit, maar ook de brede zetel biedt mogelijkheden. Het is zo’n bank die seks uitstraalt, die schreeuwt om onderdeel te zijn van onbespreekbare dingen.

Of is het toch gewoon mijn slaapkamer met mijn oude sofa?

Nee, we zijn zeker weten in een hotel.

Er was een vrouw achter de receptie. Lange haren, volle lippen, hoe onder haar opgestroopte mouw een halve tattoo tevoorschijn kwam, de delicate huid aangeraakt door vingers die...

'Oh!' Een kreet ontsnapt mij. Mijn lichaam trekt samen onder Thomas' aanraking, maar ik krijg de receptioniste niet uit mijn hoofd. Ze bekeek me met een blik die zei: jij bent niet de eerste voor wie hij hier een kamer reserveerde. Je bent zelfs niet de eerste vandaag. Het zou me waarschijnlijk meer moeten kunnen schelen, maar ik ben hier niet om de liefde van mijn leven te veroveren.

'Zullen we dit feestje ergens comfortabeler voortzetten?' vraagt hij. Met zijn hoofd knikt hij naar de sofa.

'U-huh', zucht ik en ik trippel gedwee mee richting het aantrekkelijke meubelstuk. Hij duwt me neer, kust me diep. Het leer van de kussens voelt koel tegen mijn huid.

Nee, geen leer. Stof is zachter. Ribfluweel? Of laat dat van die brandplekken achter? Misschien kunnen we ons verplaatsen naar het tapijt, dat is ook altijd geil.

Oh, met een open haard! Gierende vlammen als metafoor voor de brandende passie die we voor elkaar voelen. *De ik-vind-jou-niet-leuk-maar-neuk-mij-passie.*

Neuk-mij-passie. Daar ga ik ook geen literaire prijs mee winnen.

Hij gaat schrijlings op mijn schoot zitten, zijn gezicht zweeft boven het mijne. Ik focus me op de kleren die hij nog aanheeft. Ik doe het korte ritsje van zijn trui omlaag, trek die over zijn hoofd. Hij draagt een zwart shirt van een andere band die ik niet ken. Ik weet beter dan ernaar te vragen. Het belandt op de grond. Ik kus zijn kleine tepels.

We zouden dit feestje naar het balkon kunnen verplaatsen, dat is nog eens iets nieuws.

Nee, we blijven beter binnen. Dan kunnen we altijd nog verdergaan in de badkamer. Onder de douche, elkaar lekker

inzepen. Of er een boeltje van maken in de badkuip. We laten die overvol stromen en zetten de hele vloer blank met ons overdreven gespetter. Ik op mijn knieën, hij achter mij. Mijn handen over de rand van het bad, mijn lichaam verdwenen in het schuim dat steeds hoger komt door onze bewegingen.

Zijn interne brandwonden een ding?

Ik maak ongeduldig zijn riem los, pruts aan het elastiek van zijn boxershorts. Blauw-groen geruit met een klein rood labeltje. Ik hoop dat hij zijn onderbroeken gewoon bij de Zee-man koopt, en niet in tweedehandswinkels.

Hij prutst op zijn beurt aan mijn slipje. Ik wil hem tonen dat ik de controle heb, dat ik wel zal beslissen wanneer mijn string op mijn enkels valt, dus ik duw hem naar achteren, de weelderige kussens in. Het groene suède van de bank omarmt zijn brede schouders.

Groen suède, lekker. Ik hoop dat zijn kontaktdruk erin blijft staan.

Ik laat mijn vingers over zijn borstkas glijden, volg het spoor met mijn tong. Ik maak een weggetje langs zijn sleutelbeen, langs elke zachte contour van zijn buikspieren, langzaam naar de fluwelige haartjes boven zijn kruis.

Het voelt allemaal heel lieflijk aan. Ik wil niet lieflijk, en eigenlijk wil ik ook niet de baas zijn. Ik wil hard en heftig. Wat zal ik doen? Ik kan hem moeilijk een klap in zijn gezicht geven.

Of misschien vindt hij dat lekker?

Ik heb, denk ik, wel een hele dominatrix-kant die ik nog niet onderzocht heb. Volgende keer.

Voor nu buig ik me naar zijn oor, knabbel aan zijn lelletje en fluister: 'Ik wil dat jij vanavond je geilste fantasieën op mij botviert.'

Botvieren, daar word ik pas nat van.

Hij kijkt me even heel doordringend aan en duwt dan zijn mond stevig op de mijne. Hij verstevigt zijn grip op mijn heupen. Met zijn vingers diep in mijn zij geplant, tilt hij me met gemak op. Hij draait mij om, zodat ik op mijn knieën op de bank zit, mijn handen tegen de muur.

Nee, mijn handen om de rugleuning geklemd, zodat mijn rug vanzelf een beetje kromt. (Dat is beter, en zo kom ik toch nog een beetje aan mijn bad-fantasie, zonder het risico dat bepaalde holtes zich vacuüm zouden trekken.)

Hij plaatst zijn linkerhand in mijn nek, met zijn rechter duwt hij mijn billen verder uit elkaar. Ongeduldig trekt hij de knoop van mijn broek en wriemelt hij de stof over mijn billen. (Een broek is toch sexyer dan zo'n zijden stuk. Het is authentieker, minder wanhopig op een of andere manier. Plus: mijn kont ziet er echt ontzettend goed uit in jeans.) Zijn hand verdwijnt in mijn onderbroek, zijn vingers schuiven de praktisch onbestaande stof aan de kant.

Dit duurt te lang. Even doorspoelen naar een goeie, ouderwetse pornoscène.

Geluiden van huid tegen huid, ritmisch geklap onderbroken door lange uithalen van plezier. Ik op mijn buik. Ik op zijn schoot, mijn rug naar hem, zijn handen in mijn haar. Ik op zijn gezicht?

Ik op zijn gezicht, zijn tong diep in mij, zijn neus wrijft tegen mijn klit.

'Ik wil komen', smee ik.

Hij wil iets zeggen, maar zijn woorden gaan verloren in mijn lichaam. Ik hoor gemompel.

Logistiek is over deze onderneming toch niet goed nagedacht. Kan hij eigenlijk ademen?

Wie kan het wat schelen; het is niet mijn uitvinding, ik wil er gewoon van profiteren. Laat de conceptuele intellectuelen dit maar oplossen.

'Ik wil komen', hijg ik nog een keer. Ik merk dat vragen om te komen niet per se het orgasme opwekt.

'Riep iemand mij?' Een stem materialiseert uit het niets. Een lange brunette wandelt naar ons toe, haar ogen half gesloten van verlangen. Ze draagt een geklede broek met een losse, satijnen top. Haar tepels zijn zichtbaar door het witte stofje.

Het is de vrouw van de receptie. Die was extreem knap. Golvend haar, lichte ogen, sierlijke handen.

Of stijl? Blond? Een wit hemd, bijna doorschijnend. Haar half zichtbare tepels maken me gek.

'Is er nog plaats voor eentje extra?' Haar stem is diep, zwoel.

'Niet met zoveel kleren aan.' Zowel Thomas als ik willen geen tijd verspillen aan formaliteiten als introducties en glaasjes water aanbieden.

Met haar rechterhand maakt ze behendig de sluiting van haar broek los. Met haar vinger glijdt ze over de knoopjes van haar hemd voor ze die een voor een losmaakt. Haar kleine, stevige borsten komen tevoorschijn. Mijn adem stukt. Ineens mag alles zo traag mogelijk gaan. Ik kreun zachtjes wanneer haar broek de grond raakt. Ik wil dit zo graag. Ik wil haar voelen, haar verzwelgen, ik wil haar op mijn tong, tussen mijn tanden, ik wil op haar sabbelen en likken tot ik elke vierkante millimeter van haar goddelijke lijf heb geproefd.

Ik *wist* dat ik beter kon bedenken dan Thomas, met zijn mottige snor en zijn vintage sneakers.

Ik steek mijn hand uitnodigend naar haar uit. Dit grote bed is leeg zonder haar. Het laatste wat ze doet voor ze ons vervoegt, is haar roze slipje uittrekken. Een klein bosje haar komt tevoorschijn. Een beestachtige grom ontsnapt mij.

Doe rustig. Jonas is nog wakker.

Alles is een heet waas van ervaren, aftasten, tintelen, proeven. Ik kreun zonder te veel geluid, ook al zou ik het hele huis bij elkaar willen schreeuwen. Het trillen tussen mijn benen maakt al genoeg lawaai. Mijn ademhaling wordt zwaarder, de wereld wordt wazig aan de randjes. Ik weet niet meer waar mijn hoofd zit, maar het gevoel in mijn onderbuik is nu alles wat telt. Ik laat me meevoeren op de krachtige golven van mijn lichaam.

Steeds harder en harder. Ik druk het knopje nog eens in. Harder. Nog eens. Harder.

Zachter. Zachter? Wordt het nu zachter?

Ik hoor gepruttel. Ik voel mijn wenkbrauwen fronsen. Dit zijn niet de spieren die ik wilde voelen samentrekken.

Het is alsof een motor pruttelend stilvalt. Het zijn de
klanken die dichters zouden beschrijven als een doodsreutel.
Kak. Het *is* een doodsreutel.
We zijn in de nabijheid van stervenden.
Ik wist dat ik mijn vibrator had moeten opladen.